

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, PhD., a JUDr. Lenky Engelové v právní věci navrhovatelů: **a) A. S. a b) V. S.**, oba bytem K., P, oba zastoupení JUDr. Přemyslem Hochmanem, advokátem se sídlem Na Florenci 1, 110 00 Praha 1, proti odpůrkyni: **obec Bojanovice**, se sídlem Bojanovice 12, 252 06 Davle, zastoupená Mgr. Jakubem Sýkorou, advokátem se sídlem Prvního pluku 320/17, 186 00 Praha 8, **o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy Územního plánu obce Bojanovice č. 1/2013/OOP, schváleného usnesením zastupitelstva obce Bojanovice ze dne 27. 3. 2013,**

t a k t o :

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Navrhovatel a) je povinen zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 3.400 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce odpůrkyně Mgr. Jakuba Sýkory, advokáta.**
- III. Navrhovatelka b) je povinna zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 3.400 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce odpůrkyně Mgr. Jakuba Sýkory, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé se návrhem doručeným zdejšímu soudu dne 26. 2. 2016 domáhají zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu obce Bojanovice (dále jen „územní plán“) schváleného usnesením zastupitelstva odpůrkyně č. 14 ze dne 27. 3. 2013 a účinného dnem 12. 4. 2013, a to částí obsažených na straně č. 33 textové části územního plánu v podkapitole „An3.zastavitelná plocha Z8 (k. ú. Bojanovice) – zadání regulačního plánu“, v odstavci „b) požadavky na vymezení pozemků“. Konkrétně jde o druhou větu prvního pododstavce znějící: „*Minimálně 30% řešeného území bude použito na veřejné prostory (místní komunikace, veřejná prostranství a veřejná zeleň, vč. dětských hřišť).*“ a slov „*po odečtení plochy pro veřejný prostor*“ nacházejících se ve druhé větě třetího pododstavce začínající slovy: „*Plocha určená k zástavbě rodinnými domy*“ a končící slovy „*bude výhradně využita pro individuální (příp. dvojdomy) rodinné domy.*“

Svoji aktivní legitimaci navrhovatelé odvozují od spoluvlastnictví pozemků parc. č. X, parc. č. X a parc. č. X v k. ú. Bojanovice zapsaných na LV X vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha – západ. Namítají, že jejich vlastnické právo bylo shora označenými částmi územního plánu, které znamenají povinnost využít 30 % zastavitelné plochy pro veřejné prostory, dotčeno nepřiměřeným způsobem. Napadené části územního plánu podle navrhovatelů ve své podstatě směřují k vyvlastnění bez náhrady. Jelikož předchozí územní plán připouštěl zastavění jejich pozemků v plném rozsahu, znamená nový územní plán výrazné snížení ceny jejich pozemků. Dle znaleckého posudku ze dne 15. 1. 2016, č. ZP-10584, zpracovaného Znaleckou společností, s. r. o., omezením zastavitelnosti pozemků o 30% navrhovatelé přicházejí o 3.975.000,- Kč, neboť pozemky určené pro veřejné prostory mají nulovou hodnotu.

Navrhovatelé se nejprve několikrát obrátili na odpůrkyni s žádostmi o změnu územního plánu. Odpůrkyně jim však odpověděla, že nemá kompetence měnit územní plán obce, a odkázala na náležitosti návrhu pořízení změny územního plánu podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Tento přístup však problém navrhovatelů neřeší.

Navrhovatelé si jsou vědomi toho, že rozhodování o podobě územně plánovací dokumentace obce je vyhrazeno samostatné působnosti obce. Toto oprávnění však podle nich není bezbřehé, neboť existují zákonem stanovené podmínky a omezení, která mj. plynou z ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do práv osob, atd.). K tomu navrhovatelé citují z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 – 73, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě územního plánování jde vždy o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Konkrétní podoba území je vždy výsledkem politické procedury schvalování, v níž je vůle rozhodující politické jednotky omezena zákonnými pravidly územního plánování. Soud pak brání jednotlivce před excesy v územním plánování a nedodržováním zákonných mantinelů rozhodování.

Zásahy do vlastnického práva musí být podle navrhovatelů výjimečné, musí být prováděny z legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucím ještě rozumně k zamýšleným cílům, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a musí být činěny na základě zákona. Odpůrkyně se proto měla zabývat otázkou, zda

je účelné vést veřejně přístupné komunikace přes pozemky navrhovatelů. Soud by se pak měl zabývat otázkou, zda nelze veřejně přístupné stavby provádět na pozemcích obce, kraje či státu.

Odpůrkyně návrh na zrušení části územního plánu nepovažuje za důvodný. Uvádí, že podmínka stanovící, že v dané ploše musí být minimálně 30% řešeného území použito na veřejné prostory (místní komunikace, veřejná prostranství a veřejná zeleň včetně dětských hřišť), byla v návrhu územního plánu od samého počátku. Územní plán byl dvakrát veřejně projednáván, navrhovatelé proti němu žádné námítky nepodali, tedy nevyužili zákonem stanovených prostředků pro ochranu svých zájmů. Protože se navrhovatelé tohoto procesu neúčastnili, ke střetu soukromého a veřejného zájmu vůbec nedošlo. Více než dva roky po účinnosti územního plánu se navrhovatelé na odpůrkyni obrátili s žádostí o změnu územního plánu či o jiné řešení. K tomu jim odpůrkyně sdělila, že pokud požadují změnu územního plánu, pak musí podat návrh na pořízení změny územního plánu podle § 46 odst. 1 stavebního zákona. Navrhovatelé tímto způsobem nepostupovali a odpůrkyni znovu předložili totožný návrh doplněný o upozornění na uplatnění nároku na náhradu újmy za znehodnocené pozemky. Odpůrkyně dále uvádí, že při přezkoumávání návrhu na zrušení územního rozhodnutí postupuje správní soud podle algoritmu přezkumu plynoucího z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009 – 54, který však v daném případě nemůže být použit z důvodu neúčasti navrhovatele při pořizování územního plánu. Pokud totiž navrhovatel neuplatnil při pořizování územního plánu své námítky, znemožnil příslušným orgánům, aby je posoudily.

V replice se navrhovatelé vymezují vůči odpůrkyni odkazované judikatuře s tím, že jde o překonaný právní názor, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, které v podstatných částech citují.

Krajský soud v Praze se nejprve zabýval přípustností návrhu. Podle § 101 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *„návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.“* Je zjevné, že územní plán byl vydán formou opatření obecné povahy, a to za použití odpovídajících ustanovení stavebního zákona i správního řádu. Navrhovatelé dále tvrdili a prokázali, že jsou vlastníky pozemků, které byly územním plánem dotčeny, neboť byly zařazeny do plochy BV – bydlení v rodinných domech venkovské s omezením, že minimálně 30 % řešeného území v dané ploše bude použito na veřejné prostory zahrnující místní komunikace, veřejná prostranství a veřejnou zeleň, včetně dětských hřišť. Tímto omezením se navrhovatelé cítí být dotčeni ve svém vlastnickém právu. Za dané situace nemá soud pochyb o tom, že navrhovatelé jsou aktivně legitimováni k podání návrhu, neboť tvrdí, že byli územním plánem zkráceni na svých právech.

Návrh je rovněž podán včas a obsahuje požadované náležitosti. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí návrh obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Nezákonnost územního plánu navrhovatelé přitom spatřují v nepřiměřenosti, s jakou územní plán zasahuje do vlastnických

práv navrhovatelů.

Při následném věcném posouzení návrhu soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), tj. k 27. 3. 201.

Při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Toto pravidlo soudního přezkumu opatření obecné povahy bylo zavedeno s účinností od 1. 1. 2012 novelou č. 303/2011 Sb. Dřívější právní úprava při přezkouvání opatření obecné povahy vázala v souladu s dispoziční zásadou soud návrhem pouze co do jeho rozsahu. Navrhovatel tedy návrhem určil část (popřípadě celé) opatření obecné povahy, kterou napadá, a soud je v tomto rozsahu přezkoumal. Soud však nebyl vázán právními důvody návrhu; mohl tedy napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit i z jiných důvodů než z těch, které navrhovatel vytkl. Aplikoval tedy vždy kompletní algoritmus (test) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 – 98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS). Při soudním přezkumu postupoval od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledal důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již věcně nezabýval. První tři z nich mají povahu formálního přezkumu napadeného opatření obecné povahy, zatímco zbylé dva již mají povahu materiální (soud v případě těchto závěrečných kroků zkoumá samotný obsah přezkoumávaného opatření obecné povahy).

Těmito kroky algoritmu jsou:

1. přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy;
2. přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti;
3. přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem;
4. přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem;
5. přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (přiměřenosti právní regulace v širším slova smyslu), tedy konkrétně zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem (kritérium potřeby), jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).

Nově formulovaným ustanovením §101d odst. 1 s. ř. s. však s účinností od 1. 1. 2012 došlo k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud tedy při přezkumu opatření obecné povahy algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu aplikuje pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Neučiní-li tak, přezkoumá soud opatření obecné povahy jen v rozsahu vymezeném návrhovými body. Zabývá se jen těmi kroky algoritmu (testu) přezkumu, pod které podřadí jednotlivé konkrétní

námítky navrhovatele.

V dané věci navrhovatelé požadují přezkum části územního plánu (zadání regulačního plánu obsahující požadavek na využití 30 % z plochy určené pro bydlení v rodinných domech pro veřejná prostranství) z hlediska jeho proporcionality. Pouze touto otázkou se proto soud zabýval.

Z přeloženého územního plánu a z katastru nemovitostí soud zjistil, že pozemky navrhovatelů jsou zařazeny mezi zastavitelné plochy, konkrétně jsou označeny jako plocha Z 8 o výměře 2,6914 ha, která je z hlediska jejího funkčního využití vymezena jako plocha BV - bydlení v rodinných domech venkovské. Tato plocha je současně zařazena mezi plochy, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno vydáním regulačního plánu (§ 43 odst. 2 stavebního zákona). V souladu s odst. 2 písm. d) přílohy č. 7. k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění vyhlášky č. 458/2012 Sb. obsahuje územní plán za dané situace také zadání regulačního plánu v rozsahu podle přílohy č. 9 vyhlášky č. 500/2006 Sb. Podmínka, že minimálně 30 % řešeného území musí být použito na veřejné prostory, proti které navrhovatelé brojí, je právě součástí zadání regulačního plánu (viz textová část územního plánu, kapitola An., podkapitola An3.). Veřejné prostory jsou v tomto zadání konkretizovány jako místní komunikace, veřejná prostranství a veřejná zeleň a dětská hřiště.

Z předložené dokumentace soud současně zjistil, že navrhovatelé v procesu vedoucím k přijetí územního plánu neuplatnili žádné námítky, ačkoli návrh územního plánu byl v souladu s § 52 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, vystaven k veřejnému nahlédnutí na Obecním úřadu Bojanovice a na webových stránkách odpůrkyně, tj. způsobem umožňujícím dálkový přístup. Příslušná veřejná vyhláška ze dne 30. 7. 2012 současně obsahovala poučení o tom, kdo a za jakých okolností může podávat námítky.

V této situaci, kdy navrhovatelé neuplatnili námítky o nepřiměřenosti zásahu do jejich vlastnických práv a odpůrce se touto otázkou v odůvodnění územního plánu logicky blíže nezabýval, se plně uplatní závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, ve kterém bylo s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, jímž navrhovatelé v replice argumentují, judikováno, že „v případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace.“

Podle odst. 33 tohoto rozsudku: „Nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.“ Právě z tohoto důvodu je vyloučen úspěch navrhovatelů, neboť návrh se zcela opírá pouze o argument neproporcionálního zásahu do jejich vlastnických práv. Soud v režimu správního soudnictví však nemůže být tím prvním, kdo se danou otázkou bude

zabývat.

Navrhovatelé navíc nepřichází ani s žádným objektivním důvodem, který by mohl ospravedlnit jejich pasivitu v procesu vedoucím k přijetí územního plánu. Tento proces celkově probíhal po dobu čtyř a půl let, tudíž se o něm navrhovatelé dozvědět mohli a měli. V každém případě také platí, že vyvěšením příslušných oznámení a výzev na úřední desce se považují tyto písemnosti za doručené (srov. § 52 a § 20 stavebního zákona a § 25 správního řádu). Protože oznámení o konání veřejného projednání, při němž mohli navrhovatelé uplatnit své námítky, bylo na úřední desce vyvěšeno po zákonem vyžadovaných 30 dnů (ve skutečnosti dokonce 45 dnů), má se za to, že bylo navrhovatelům doručeno.

Domnívají-li se navrhovatelé, že závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, hovoří v jejich prospěch, pak se mýlí. Pomíjí totiž, že rozšířený senát se zabýval následky pasivity navrhovatele (nepodání námitek či připomínek v průběhu pořizování územního plánu) z dvojího pohledu, a to jednak z pohledu přípustnosti návrhu, a pak také z pohledu důvodnosti návrhu. V prvním případě rozšířený senát vyloučil, že by skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části neuplatnil námítky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, měla takového navrhovatele zbavit práva podat návrh. Návrh proto nemůže soud v takovém případě pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích řízení správního odmítnout. V případě druhém, a o ten v dané věci jde, však již rozšířený senát konstatoval, že *„pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy (třetí až pátý problémový okruh algoritmu), mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námítky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili (vigilantibus iura).“* Na tyto úvahy posléze navázal Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, ze kterého plyne jednoznačný závěr, při nepodání námitek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů územním plánem (tedy k otázce proporcionality) se danou otázkou soud při věcném přezkumu opatření obecné povahy zabývat nemůže.

Soud si je současně vědom další judikatury Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„je na osobách dotčených územním plánem, aby ve fázi jeho přípravy podaly námítky, kterými upozorní na střet veřejného a soukromého zájmu a se kterými se pořizovatel územního plánu následně vypořádá. Tuto roli nemůže později převzít správní soud. Nicméně je třeba rozlišovat mezi povinnostmi pořizovatele územního plánu připravovanou regulaci odůvodnit a námitkami proti omezením, která nemusí být při pořizování územního plánu patrná a pořizovatel územního plánu není povinen je zjišťovat.“* V dané konkrétní věci se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k problematice vytvoření průchodu budovou na náměstí přes pozemky navrhovatelů pro ostatní obyvatele města. Uzavřel přitom, že v takovém případě se jedná o zjevné a předvídatelné omezení vlastnických práv navrhovatelů, a proto bylo město povinno se s tímto omezením vypořádat již v odůvodnění územního plánu a tuto

jeho odpovědnost nelze plně přenášet na navrhovatele, kteří v dané věci rovněž nepodali námitky.

Nyní souzená věc a věc posuzovaná v posledně uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu však nejsou srovnatelné. Zatímco požadavek na zachování průchodu budovou lze z hlediska zásahu do vlastnických práv vlastníka takové budovy považovat za extrémní, požadavek na zachování určitého procenta území pro účely veřejných prostranství je zcela standardní a logický. Jak jinak by totiž bylo možné zajistit přístup k budoucím rodinným domům v rámci tak velké lokality, která svou plochou přesahuje 2,5 ha, než po komunikacích nacházejících se právě na pozemcích navrhovatelů, když jiné pozemky (například ve vlastnictví obce) se v lokalitě vůbec nenacházejí? Položenou otázkou a jednoznačnou odpovědí na ni pak soud odpovídá také na požadavek navrhovatelů, aby se soud zabýval otázkou, zda nelze stavby komunikací provést primárně na pozemcích obce (kraje, státu). Takový požadavek je totiž nejen neopodstatněný a nemá zákonnou oporu, ale je též v daných poměrech zcela nereálný. Pokud jde dále o limit žádající, aby v lokalitě byly vedle veřejně přístupných místních komunikací v určitém procentu vymezeny plochy pro veřejná prostranství, veřejnou zeleň včetně dětských hřišť, má soud na to, že i tento je zcela opodstatněný, neboť sleduje zákonem definovaný cíl územního plánování, kterým je vytváření předpokladů pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost obyvatel území (§ 18 odst. 1 stavebního zákona). Současně tento požadavek naplňuje jeden z úkolů územního plánování, kterým je stanovení urbanistických, architektonických a estetických požadavků na využívání a prostorové uspořádání území [§ 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona].

Požadavek na využití 30 % řešeného území pro veřejné prostory má proto soud s ohledem na shora uvedené za zákonný, neboť je plně v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Územní plánování totiž není postaveno jen na maximalizaci využívání území, což je cíl, k němuž zjevně směřují navrhovatelé, ale naopak sleduje celou řadu jiných hodnot, jako jsou například hodnoty urbanistické a estetické, které jsou zajišťovány právě požadavkem na proložení ploch určených přímo pro výstavbu rodinných domů plochami veřejných prostor. Je nesporné, že prostorově kvalitní veřejné místní komunikace znamenají pro jejich budoucí uživatele vyšší komfort a hlavně bezpečí. Plochy veřejných prostranství a zeleně pak při vhodném uspořádání lokality významně zvyšují estetickou atraktivitu lokality, a v konečném důsledku také mohou zvyšovat její celkovou hodnotu. Je třeba dále zdůraznit, že veřejné prostory, které mají být v regulačním plánu vymezeny, mají zajistit dopravní obsluhu lokality zastavěné rodinnými domy a vytvořit rekreační plochy pro jejich obyvatele. Tyto veřejné prostory nemají primárně sloužit stávajícím obyvatelům bydlícím v jiné části obce. Na pozemcích navrhovatelů tak nemají být uspokojovány potřeby stávajících obyvatel, nýbrž obyvatel, které na pozemcích navrhovatelů postaví rodinné domy. Je přitom zcela legitimní po navrhovatelích požadovat, aby rodinným domům poskytli na svých pozemcích minimální obslužné a rekreační zázemí (po navrhovatelích není žádáno, aby na jejich pozemcích bylo vyhrazeno místo pro zastávku hromadné dopravy, sportovní areál, kulturní dům, školu, sběrný dvůr či čistírnu odpadních vod, apod.). Soud se naopak pozastavuje nad legitimitou požadavku navrhovatelů, aby minimální obslužné a rekreační zázemí bylo vymezeno na pozemcích třetích osob. Mají-li mít navrhovatelé ekonomický prospěch ze zastavění jejich pozemků, není zřejmé, proč by veškerou zátěž s výstavnou související měli nést jiní vlastníci

pozemků. Závěrem nelze pominout, že zcela shodný limit je jakožto součást zadání regulačního plánu stanoven i pro další lokality (Z1a, Z1b v k. ú. Bojanovice a Z22, Z23 v k. ú. Senešnice), které jsou s lokalitou Z8 co do velikosti plochy zcela srovnatelné. Nelze tedy říci, že by tento limit byl ve vztahu k pozemkům navrhovatelů stanoven diskriminačním způsobem a na základě libovůle.

Návrh tudíž soud jako nedůvodný zamítl (§ 101d odst. 2, věta druhá s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že navrhovatelé neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce zastoupený na základě plné moci advokátem měl v řízení plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem. Náklady spočívají v odměně advokáta za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a sepsí vyjádření ke kasačnímu stížnostem - § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] v hodnotě vypočtené podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu na 6.200 Kč a v náhradě hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše odměny tak celkem činí 6.800 Kč. Jelikož se na vzniku těchto nákladů podíleli oba navrhovatelé rovným dílem, má odpůrkyně právo na náhradu nákladů řízení vůči každému z navrhovatelů ve výši 3.400 Kč (jedné poloviny z předchozí částky). Tuto částku je povinen zaplatit každý z navrhovatelů odpůrkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Jakuba Sýkory, advokáta, do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Tyto náklady má soud za důvodně vynaložené, neboť odpůrkyně je malou obcí, která sama nemá úředníka splňujícího kvalifikační požadavky pro výkon územně plánovací činnosti, a proto také pořízení územního plánu zajišťovala smlouvou s právnickou osobou, jejíž pracovníci příslušné kvalifikační požadavky splňují (§ 24 odst. 1 stavebního zákona). Pokud si obdobně za účelem obhájení svého územního plánu v řízení před soudem smlouvou zajistila advokáta, nelze po ní požadovat, aby náklady se zastoupením spojené nesla sama bez možnosti jejich náhrady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. července 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová